

Hotel van de Dood: de uitverkorene

CYNTHIA FRIDSMA

HOTEL VAN DE DOOD:
de uitverkorene

Copyright © 2015 door Cynthia Fridsma

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve voor het gebruik van korte citaten in een boekbespreking.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, evenementen en incidenten zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Oorspronkelijke titel: Hotel of Death: the chosen one

Original English language edition © 2015 by Cynthia Fridsma. All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

Nederlandse vertaling en bewerking: Cynthia Fridsma

Eerste druk: 2015

ISBN: 978-94-625-4388-1

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Cynthia Fridsma

Voor Hielke

De eerste liefde in mijn leven die voor mij klaar stond toen
ik hem het meeste nodig had, maar veel te snel weer vertrok.

Ik zal je missen en altijd van je blijven houden.

Rust in vrede.

Dankbetuiging

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om mijn moeder te bedanken voor het feit dat ze mij, al van kinds af aan, had aangemoedigd om verhalen te schrijven.

Mijn tweede dank gaat uit naar mijn echtgenoot, Gerard, vanwege de vele dagen dat hij het zonder mij moest doen en vanwege zijn onderbouwende kritiek tijdens het lezen van mijn verhaal, hoewel het niet zijn genre is. Gerard bedankt voor alles.

Als laatste wil ik Rianne, mijn editor, bedanken voor de vele uren die ze heeft besteed met het redigeren van mijn verhaal.

Proloog

Glory stond bij het raam en zag een eekhoorn bij de boom zitten. Hij had iets in zijn bek en onwillekeurig hield ze haar adem in. Heel even leek hij haar aan te kijken en klom daarna razendsnel in de boom. Het verwonderde haar dat hij zo snel kon zijn. Van het ene op het andere moment hield hij zich verscholen tussen het bladerdak van de boom die in de tuin stond. Ze hield van het huis dat haar man vorig jaar had gekocht. Het bevond zich in een landelijke omgeving en was voorzien van een grote tuin met een eigen oprijlaan. De woning – wat eigenlijk meer een landhuis was – was slechts een kleine vijftig minuten rijden van het centrum van Londen verwijderd. Ze konden het zich permitteren doordat haar man, Donald, een neus voor talent had. Donald was een uitgever en altijd op zoek naar nieuw talent. Echter, door het internet ging het bergafwaarts met de uitgeverij en een faillissement stond in het vooruitzicht. Het tij keerde dankzij een schrijver die hij drie jaar geleden had ontmoet. Drie jaar geleden was Richard McKenna naargeestig op zoek naar een uitgever die zijn boek wilde laten publiceren. Hij had zelf niet genoeg geld om het allemaal in eigen beheer uit te geven, en had bij zeer veel uitgevers aan de deur geklopt met zijn manuscript. Maar geen van hen durfde de uitdaging aan, ze vonden het te controversieel met een te gedetailleerde beschrijving van gewelddadigheden die in zijn manuscript plaats vonden. Een van hen vergeleek zijn schijven zelfs met de innerlijke gedachten van een maniak. Donald durfde de gok wel aan en dat kwam heel goed uit. Meer dan dat want Richards boek “Chasing Girls” werd een bestseller. Vorig jaar was het zelfs in Hollywood verfilmd. Doordat Richards tweede boek eveneens

een bestseller was, konden zij zich dit statige landhuis veroorloven. Opnieuw hadden de Marylands genoeg geld te besteden.

Een diepe zucht ontsnapte uit haar keel. Glory wist dat Donald hun kapitaal drie maanden geleden had verspeeld door te speculeren met aandelen in de vastgoedsector. Ze hadden dringend geld nodig om alle rekeningen te kunnen betalen. Hun hoop was gevestigd op Richard en daar knelde de schoen want Richard had nog niets ingeleverd!

Ze sloot haar ogen en probeerde een paar tranen te onderdrukken. Als het huis moest worden verkocht, dan zou ze het eekhoorntje nooit meer zien. Nooit meer zou ze zichzelf kunnen plezieren door een paar nootjes in de tuin te leggen zodat hij het zou oprapen. Hij was nog steeds schuw maar ze zag hem steeds vaker en iedere keer als ze hem zag, gaf het haar een goed gevoel. Maar nu, ze deed haar ogen open, dreigde ze alles kwijt te raken! Alsof de eekhoorn haar verdriet voelde, was hij weer tevoorschijn gekomen en leek haar even aan te kijken.

‘Vaarwel,’ zei ze zachtjes terwijl hij weer razendsnel de boom in klom. Glory veegde haar tranen weg en wendde zich van het raam af. Haar blik gleed naar de drankkast. Een borrel kon ze nu goed gebruiken. Terwijl ze een glas inschonk, zuchtte ze diep. Als ze het huis moesten verkopen dan zouden ze er geen rooie cent aan overhouden. De huizenmarkt was immers flink gekelderd. Ze werd uit haar sombere gedachten gerukt door het gerinkel van haar mobieltje. Het schermpje van haar mobiele telefoon toonde Richards naam. Er speelde een flauwe glimlach om haar lippen.

‘Richard, leuk dat je belt. Ik dacht net aan je,’ zei ze naar waarheid.

‘Dat is lief van je,’ klonk zijn stem zacht. ‘Glory, ik ben momenteel in het Shangri-La Hotel in Londen vanwege een paar

interviews. Het zou leuk zijn als je vanavond even langs komt. Ik dacht zelf aan een uur of acht, tenzij je verhinderd bent door Donald. Ik wil je heel graag even zien.'

'Ik zal even in de agenda kijken,' zei ze en liep naar Donalds bureau. Ze glimlachte nog een keertje en zei tegen Richard: 'Dat is mazzel hebben. Donald is naar een uitgevers-conferentie in Amsterdam. Hij komt pas morgen thuis.'

'Oké, dan zie ik je in de lobby van het hotel.'

'Dat is dan afgesproken!'

*

Rond een uur of acht had ze haar auto geparkeerd in de ondergrondse garage van het hotel en liep naar de lobby waar Richard op haar wachtte. Er speelde een glimlach op zijn gezicht toen hij haar zag. Bijna automatisch toonde ze hem haar glimlach. Zonder verder veel tijd te verspillen gingen ze daarna naar zijn hotelkamer. Glory was nog nooit in dit hotel geweest en keek nieuwsgierig in het rond terwijl Richard wat te drinken ging halen. Ze liep naar het balkon, vanwaar ze een mooi uitzicht had over Londen. De vele stadslichten gaf de stad iets intiems, vond ze. Glory vond het wel leuk om even in de grote stad te zijn, maar ze zou hier voor geen goud meer willen wonen. Hoewel ze als kind in Londen was opgegroeid en veel goede herinneringen had, wilde ze niet meer terug naar de hectische drukte van de wereldstad. Ze keek naar Richard. Hij kon haar helpen zodat ze kon blijven wonen in het landhuis en ze hoopte dat hij woord zou houden en haar het manuscript zou overhandigen van zijn nieuwste boek, dat is de enige reden dat ik dit doe, hield ze zichzelf dapper voor maar van binnen kon ze wel janken, ze voelde zich goedkoop.

Richard stond nu vlak voor haar, ze keek hem aan met een gespeelde glimlach. Bah, wat walgde ze van zichzelf. Ze had nooit gedacht dat ze zichzelf zou verlagen tot het niveau van een. . . in gedachten zocht ze naar een passend woord – hoer. Ze sloot haar ogen en dat had ze beter niet kunnen doen want nu voelde ze Richards handen overal. Hij streelde haar rug, haar billen en begon haar te kussen. Ze walgde ervan en kon zich niet langer bedwingen. Drie maanden had ze zijn liefkozingen dapper doorstaan. Maar nu kon ze het niet meer verdragen, ondanks de herhaaldelijke aanmaningen van de bank die bij haar op de deurmat vielen. Hij moet maar eens over de brug komen, vond ze, en duwde hem van zich af. ‘Nee, Richard. Niet nu. We moeten praten.’

Hij keek haar lachend aan, ‘volgens mij waren we daarmee bezig want onze lichamen spraken boekdelen.’ Ze keek hem kwaad aan. ‘Als je denkt dat je grappig bent, dan heb je het helemaal mis!’

‘Iedereen weet dat ik de leukste thuis ben op de wc bril na, want die bekijkt iedereen van onderen,’ grapte hij. God, zijn stomme opmerkingen had ze al drie maanden moeten slikken. Ze voelde zich helemaal warm worden van kwaadheid. ‘Hou op. Ik meen het Richard.’

‘Ik ook hoor.’

‘Hoe staat het met je boek?’ wilde ze weten.

‘Gewoon,’ zei hij en keek haar een beetje stom aan, vond ze. ‘Gewoon wat? Als je dat boek niet binnen drie weken voltooid, dan moet je veertigduizend pond aan Donald betalen en als Donald het over ons te weten komt–,’ ze maakte haar zin af met een snijgebaar langs haar keel.

‘Pff, ja ja. Ik weet het,’ zei hij, ‘nou en? Dan betaal ik toch gewoon veertigduizend pond? Het is alleen maar geld. Trouw met me Glory.’

‘Wat? Trouwen, met jou? Je kunt je niet eens aan je afspraak houden.’

‘Maar liefste, jij bent mijn muze, mijn inspiratie bron.’

Beginnt hij weer met dat gezeik, dacht ze bij zichzelf. God, ze kon zijn ogen wel uitkrabben. Hij zou het boek afmaken, dat had hij haar beloofd maar nu leek het wel alsof hij haar alleen gebruikt had – de klootzak! ‘Bewijs dat door het boek te schrijven,’ ze had moeite om haar irritatie en woede uit haar stem te filteren. Inwendig kookte ze, haar hartslag versnelde en ze knarste haar tanden. Het liefst zou ze zijn ogen eruit krabben. Haar vingers kromden zich, net zoals haar tenen. Vanuit haar ooghoeken zag ze een vaas. Als ze die kon pakken dan kon ze deze in duizend stukjes op zijn hoofd stukslaan. Met moeite kon ze de verleiding weerstaan en dwong zich tot kalmte door haar adem in te houden, wat haar gedeeltelijk lukte. Haar hartslag werd iets rustiger.

‘Is het niet beter te wachten tot Donald failliet wordt verklaard? Ik bedoel: hij had jullie kapitaal in vastgoed aandelen geïnvesteerd en nu heeft hij alles verspeeld en moet ik de kastanjes voor jullie uit het vuur halen. Weet je wat ik ga doen? Als Donald failliet is dan koop ik jullie huis, want ik weet dat jij daar wilt blijven wonen. En dan maak ik je mijn vrouw. Bovendien ben ik dan tevens af van het wurgcontract. Misschien dat ik zelfs jullie uitgeverij opkoop als mijn derde boek klaar is. Mijn eerste twee boeken zijn immers bestsellers geworden en het derde boek zal dat ook zijn.’

‘Je hebt het allemaal uitgedacht,’ zei ze moeizaam. Ze kon wel janken want alle plannen die ze had, vielen aan diggelen. Haar kwaadheid was nu vervangen door een gevoel van verslagenheid. Ze had zoveel opgeofferd en nu dit.

‘Natuurlijk, maar ik doe het voor jou. Ik hou van je,’ zei hij en liep naar haar toe. Hij kon haar bijna aanraken. Glory keek even

naar achteren of ze nog een stap kon zetten, maar ze stond met haar rug tegen de balustrade van het balkon. Als ze nog een stap naar achteren deed, zou ze naar beneden vallen – een val van ongeveer twintig verdiepingen; schatte ze.

Met een blik vol afschuw duwde ze hem van zich af.

‘Schrijf maar eerst je boek, daarna praten we verder,’ zei ze met een dikke stem.

‘Ik heb al een hoofdstuk af.’

Ze ontspande een beetje. ‘Dat is een begin, mag ik het zien?’ Met fronsende wenkbrauwen keek hij haar aan. ‘Waarom heb ik toch het gevoel dat je alleen maar geïnteresseerd bent in mijn werk?’

Hij heeft gelijk, dacht ze, maar ze had geen zin om het toe te geven. Ze glimlachte. ‘Ik ben gewoon nieuwsgierig.’ Hij trok haar tegen zich aan en legde zijn handen op haar billen en rukte haar rok omhoog. ‘En ik ben nieuwsgierig naar jou.’

In een reflex gaf ze hem daarop een klap in zijn gezicht, waarop hij haar als een gebeten hond losliet. Toen ze zijn verbijstering zag, voelde ze zich schuldig. ‘Sorry,’ zei ze met een kleine kinderlijke stem, omdat ze bang was dat hij nu helemaal niet meer verder aan het boek zou werken. Hij wuifde haar verontschuldiging met een gebaar weg. ‘Kinky,’ lachte hij. ‘Weet je wel wat je bij mij doet?’ vroeg hij haar en pakte haar handen beet. ‘I am so excited, I just can’t hide it,’ zong hij glimlachend en trok haar handen naar zijn kruis.

‘Nee Richard, niet nu.’

Hij liet haar weer los. ‘Ik plaagde je alleen wat.’

Glory vernauwde haar ogen. In stilte had ze allerlei verwensingen naar zijn hoofd geslingerd. Ze dwong zichzelf kalm te blijven. ‘Ik wil echt heel graag je eerste hoofdstuk lezen.’

‘Dat gaat niet liefje,’ zuchtte hij, ‘ik heb mijn laptop thuis gelaten.’

‘Wat?’

‘Wordt mijn vrouw, Glory. Ik zal je koesteren en alles geven wat je hartje begeert want ik hou van je,’ veranderde hij snel van onderwerp en zakte door zijn knieën.

‘Eerst het boek,’ zei ze zo streng mogelijk terwijl ze op hem neerkeek.

‘Ik zal er morgen aan werken, mijn erewoord.’

Ze herademde opgelucht en beloonde hem met een kus. Richard stond op en lachte. Daarna hield hij haar vast rondom haar middel en even later lagen ze met elkaar in bed en hadden seks met elkaar.

*

De volgende dag verliet Glory in de vroege ochtend het hotel. Toen ze in haar auto zat, stuurde ze een SMS bericht *“Plan A mislukt. Tijd voor plan B.”*

DEEL I

1 - Writer's block

Hij nam nog een slokje van zijn koffie. Dat deze koud was maakte hem niet uit. Vermoeid keek hij naar het beeldscherm en las zijn woorden terug.

“Een jonge vrouw zat op de stoeprand bij een oud gebouw. Ze had wat cocaïne op een lepel gedaan en hield er een aansteker onder, zodat het vloeibaar zou worden. Daarna kon ze zichzelf met de drugs injecteren. Die kwamen namelijk sneller in haar bloedbaan terecht als ze ze erin spoot. Ze kon haast niet wachten tot het zover was. Alleen drugs konden haar in extase brengen. Achter haar stond haar dealer. In ruil voor de drugs had ze hem seksueel bevredigd. Maar hij was verre van tevreden, want ze hadden afgesproken dat ze hem oraal zou bevredigen. In plaats daarvan had ze haar handen gebruikt. Hij had haar nog de kans gegeven om haar mond te gebruiken, maar ze klaagde dat ze last had van een rotte kies. Hij stond achter haar en deed zijn handschoenen aan. Geduldig wachtte hij tot ze de drugs in haar arm spoot voordat hij haar keel doorsneed.”

Ontevreden over het resultaat verwijderde Richard alles – shit, en nu? Hij woelde door zijn haar. Als het hem niet lukte om zijn boek te schrijven, dan kon hij niet met Glory trouwen. Hij zuchtte, hij wist waarom hij nog niet veel verder was gekomen, de afgelopen maanden had hij met allerlei vrouwen het bed gedeeld. De meeste van hen waren getrouwd, iets waar hij bewust voor koos, omdat hij zich niet wilde binden aan een vrouw. In plaats van te schrijven, vierde hij feest en dit was de rekening die hij gepresenteerd kreeg. Hij glimlachte toen hij aan Glory dacht. Marylands vrouw had hem het hof gemaakt. Ze had zichzelf min of meer aan hem opgedrongen en wie was hij om

een roodharige schoonheid te weerstaan? Hij vergat dat zij de vrouw van zijn uitgever was en ging in op haar avances. Uiteindelijk zag hij het als een soort van genoegdoening voor het wurgcontract dat hij met zijn uitgever, Donald Maryland, had afgesloten. Helaas bracht de relatie met Glory extra werkdruk met zich mee want ze vroeg hem iedere keer naar de status van het boek – alsof dat het enige is dat echt van belang is; verzuchtte hij. Maar hij hield van haar. Hij sloot even zijn ogen en lachte wrang. Donald had hem zo'n drie maanden geleden in vertrouwen verteld dat hij financieel in de problemen zat. In eerste instantie wilde Richard hem wel helpen door wat geld uit te lenen, in ruil voor het afkopen van het contract zodat hij, eventueel, naar een andere uitgever kon gaan, maar toen begon Glory hem het hof te maken. Natuurlijk was hij niet van gisteren en begreep dat ze met hem aanpakte vanwege de financiële situatie waarin de Marylands verkeerden. Maar, zo had hij bij zichzelf gedacht: als hij Donald failliet liet gaan dan kon hij hun woning voor een appel en een ei kopen en dan met Glory trouwen. Hijzelf beschikte over voldoende geld sinds zijn boek was verfilmd in Hollywood. De auteursrechten hadden hem geen windeieren gelegd en hij was niet zo dom geweest als Donald door zijn geld in de vastgoedsector te beleggen. Nee, hij had de hypotheek op zijn woning afgekocht en de rest van zijn geld op een spaarrekening geparkeerd.

Hij zag zijn kans schoon om Glory van hem te kapen, zonder er veel moeite voor te doen. Richard behoefde alleen maar achterover te leunen en alles zijn gang te laten gaan. Het was slechts een kwestie van tijd. Hij had hier met geen woord over gerept met Glory, maar gisteren had hij een tipje van de sluier opgelicht door haar min of meer deelgenoot te maken van zijn plannen. Helaas reageerde zij niet zoals hij had gehoopt. Aan de andere kant verraste het hem niet: Glory hield de schijn op dat ze haar

man steunde. Maar hij wist dat als het puntje bij paaltje zou komen, ze uiteindelijk toch voor hem zou kiezen. Glory was namelijk erg op geld belust, ze had een nagenoeg onblusbare behoefte naar luxe en als Donald alles kwijt was, dan zou zij ook alles kwijtraken. Dan zou ze vanzelf in zijn armen komen en zou ze zijn vrouw worden. Maar ja, bedacht hij zich, met een zucht – dan is het wel handig als ik mijn nieuwe verhaal af heb. Want dat verlangde ze van hem en hij was bereid eraan te werken, niet voor Donald want die kon wat hem betreft de pot op, ondanks het feit dat hij veel aan hem te danken had. Want hij was immers indertijd de enige uitgever die met hem in zee durfde te gaan. Wat hem betreft deed het hem niet veel als Donald straks zo arm als een straatrat zou zijn en stiekem was hij benieuwd of Donald het zou redden als hij moest rondkomen van de bijstand. Richard had zelf lang op bijstandsniveau geleefd terwijl hij aan zijn eerste boek werkte. Vaak klopte hij aan bij de voedselbank omdat hij anders niets te eten had. Hij zuchtte even omdat zijn geweten aan hem begon te knagen. Zonder Donald zou hij waarschijnlijk nog steeds in armoede leven – goed, dan geef ik hem dit appartement cadeau nadat ik met Glory ben getrouwd. Maar nu wilde hij aan zijn verhaal werken om aan Glory te bewijzen dat hij het nog steeds in de vingers had. Het boek zou hij echter pas gaan uitgeven als Donald geen rooie cent meer had. Hij zou voet bij stuk houden ondanks Glory's houding.

Hij wist dat het faillissement slechts een kwestie van dagen was en op zijn hoogst zo'n zes weken. Zelfs niet als hij de veertigduizend pond betaalde indien hij binnen een maand het boek nog niet voltooid had. Dat waren immers de kleine lettertjes van het contract dat hij drie jaar geleden in een overeenkomst met Donald had afgesloten. Nu gaf het hem, onwillekeurig, het gevoel alsof hij een contract met de duivel had getekend. Gisteravond was hij echt in de overtuiging dat

Glory meteen ingestemd zou hebben met zijn huwelijksaanzoek, maar eerst moest het boek af had ze gezegd. Je zou denken dat dit een goede reden voor hem was om er zijn ziel en zaligheid in te leggen; in werkelijkheid staarde hij zich keer op keer blind op het beeldscherm. Het ritueel was iedere keer hetzelfde: hij begon enthousiast, schreef van alles en nog wat, en dan, als hij het teruglas, verwijderde hij het weer. Zoals hij ook nu weer deed. Een drugsdealer die een hoertje vermoordde omdat ze hem niet had gepijpt, hij vond het een stom begin voor een hoofdstuk – wat had ik gisteren ook alweer geschreven? Het schoot hem te binnen. Gisteren was het een bookmaker die door een dealer was vermoord. Het was bijna hetzelfde, maar dan met andere spelers – verdomme!

Een maand geleden was hij gestopt met het zien van Buffy, Alice, Joyce en Helen, samen met een aantal andere vrouwen waarvan hij de naam niet meer wist, omdat hij graag met Glory wilde trouwen. Nu had hij daar een beetje spijt van. Als Glory niet zo had gearzeld, zou hij dat gevoel niet hebben, maar nu smachtte hij naar vrouwelijk gezelschap. Hij speelde met de gedachte om te kijken of Helen vrij was. Maar ja, ze was erg verdrietig toen hij het met haar had uitgemaakt. Buffy dan maar? Nee, die had hem een klap in het gezicht gegeven. Toen dacht hij aan Joyce, die was altijd zo begripvol. Haar begrip was echter weggeëbd toen hij haar had opgebiecht dat hij ook met andere vrouwen het bed deelde. Hij zuchtte, misschien was open kaart spelen met Donald toch geen slecht idee. Hij overwoog het even in zijn gedachten terwijl hij zijn ogen sloot en schudde zijn hoofd. De uitkomst zou niet goed zijn.

‘Godverdomme, en nu heb ik een writer’s block. Dat is wel het laatste dat ik kan gebruiken!’ schreeuwde hij, hoewel er niemand aanwezig was om zijn klaagzang te horen. Het geluid van de telefoon liet hem opschrikken. Met een diepe zucht keek

hij ernaar. In gedachten gooide hij het onding tegen de muur aan gruzelementen. In werkelijkheid staarde hij er besluiteloos naar. Even later sloeg het antwoordapparaat aan.

‘Richard, ben je er? Neem even op wil je? Nou dan niet! Luister, ik wilde je zeggen dat ik weet dat je me aan het belazeren bent met Glory! Ik vermoedde dit al een tijdje, maar kon tot vandaag niets bewijzen. Daarom heb ik haar laten volgen door een privédetective en-’ het antwoordapparaat sloeg af. Godverdomme, hij weet het! Schoot het door hem heen. Donalds woorden galmden na in Richards hoofd. Zijn hart ging tekeer en hij voelde het bloed naar zijn gezicht stromen. Om zich tot kalmte te manen sloot hij zijn ogen en haalde een paar keer diep adem. Met een diepe zucht opende hij zijn ogen en staarde wezenloos naar het beeldscherm. Hardop klaagde hij, ‘het is voorbij, afgelopen uit. Vaarwel, wrede wereld.’ Hij twijfelde er niet aan dat Donald zijn gram bij hem zou halen. Hem kennende zou dat met rente komen! Een paar minuten later sloeg het antwoordapparaat opnieuw aan. ‘Richard, klootzak! Je kunt geen verstoppertje blijven spelen! Jij hebt mij belazerd met mijn vrouw en ik hou je aan de deadline! Hoor je me, hufter? Ik hou je aan de deadline! Jij hebt mijn huwelijk kapot gemaakt. Alles waar ik om gaf, heb je van me af genomen! Nu is het mijn beurt, Richard! Hoor je me, smeerlap? Nu is het mijn beurt om je terug te pakken, vuile kloothommel!’

Richards hart bonsde in zijn keel. Onwillekeurig sloot hij zijn ogen. Het spel was uit! Het antwoordapparaat sloeg weer aan, ‘godverdomme, kan die vent niet ophouden?’

Richard drukte zijn handen tegen zijn oren. Het was echter niet Donald die door de luidspreker klonk, nee, het was Glory! ‘Richard? Ben je daar? Donald weet dat wij een relatie hebben en hij heeft me geslagen! Hij heeft me geslagen Richard-,’ Glory eindigde met een ijzingwekkende gil. Het antwoordapparaat

sloeg af en nu maakte Richard zich nog meer zorgen, het zweet brak bij hem uit – dat stomme gedoe met haar, was ik er maar nooit aan begonnen! Kwaad op zichzelf, gooide hij zijn koffiemok stuk tegen de muur. De inhoud droop als een bruine vlek omlaag en druppelde op zijn witte tapijt. ‘Verdomme!’ vloekte hij. Op dit moment betaalde Glory de rekening voor hun affaire. Huiverend luisterde hij nog een keer naar Glory’s bericht. Opnieuw sneed haar gil door merg en been. Hij stond op en ijsbeerde door de kamer, zich zenuwachtig afvragend of hij naar haar toe moest gaan of niet. Wellicht is ze al dood! Het zal niet de eerste keer zijn dat een bedrogen echtgenoot zijn vrouw van kant maakt, bedacht hij zich. Daar had hij immers zelf een paar keer uitgebreid over geschreven en onderzoek naar gedaan. Als ze al dood was, dan kon hij niets meer voor haar doen. Was het niet verstandiger om de politie in te schakelen? Alleen wist hij niet zeker of er een misdrijf was gepleegd, ondanks het feit dat alles daarop wees. Hij hoefde alleen maar aan Glory’s gil te denken om overtuigd te zijn en ging weer achter zijn bureau zitten. Zijn hand reikte naar de telefoon om toch maar de politie te bellen, maar op dat moment ging deze weer over. Geschrokken, alsof hij door een wesp was gestoken, trok hij zijn hand terug en schreeuwde: ‘Ik ben niet thuis! Ik ben niet thuis! Ik ben niet thuis!’ Hij drukte zijn handen tegen zijn oren en wiebelde als een klein kind op zijn bureaustoel.

‘Help! Richard –’ herkende hij Glory’s stem – die gedempt door de luidspreker klonk omdat hij zijn handen nog steeds tegen zijn oren gedrukt hield – die abrupt tot een eind kwam, op de achtergrond klonk glasgerinkel. Daarna niets meer, op het geluid van een ingesprektoon na. Schuldgevoelens maakten zich van hem meester en hij woelde nerveus opnieuw door zijn haar. Het is mijn schuld, indirect is het mijn schuld, dacht hij de hele tijd en wiebelde nog steeds op zijn stoel. In gedachten zag hij

Glory op de grond liggen. Ze zat onder de blauwe plekken. Donald stond voorover gebogen met een honkbalknuppel en begon haar te slaan. Keer op keer sloeg hij haar, totdat ze niet meer gilde of bewoog. Na de moord gooide Donald de honkbalknuppel op de grond en trok haar met zich mee in de richting van de kelder.

‘Nee,’ gilde Richard. Tranen stroomden over zijn gezicht. Wanhopig stond hij op van zijn stoel. Het visioen verdween en maakte plaats voor een andere scène die zich voor Richards geestesoog afspeelde. Nu was Glory naakt. Donald had haar vastgebonden op een stoel. Ze had een knevel in haar mond en was opgesloten in de garage. Glory huiverde van angst; veronderstelde Richard. Hij zag hoe Donald haar met een Taser bewerkte en bleef haar onder stroom zetten tot ze bewusteloos was. Er speelde een sadistische lach op zijn gezicht. Hij zette een gasmasker op haar hoofd dat voorzien was van een lange rubberen slang. Die verbond hij met de uitlaat van zijn auto, waarna hij tevreden een emmer water over haar heen gooide om haar weer bij positieven te krijgen. ‘Goed zo liefje,’ sprak Donald en liep naar zijn auto. Hij opende het portier, startte de motor en legde een steen op het gaspedaal. Donald keek naar zijn vrouw en grijnsde waanzinnig bij het zien van haar schokkende gestalte. Na een paar minuten bewoog ze niet meer. Ze was dood! Richard huiverde bij deze gedachte en begon zich duizelig te voelen. ‘Verman je, Richard! Verdomme!’ schreeuwde hij tegen zichzelf. Op onvaste benen strompelde Richard naar de badkamer. Daar sloeg hij met zijn vuist tegen de muur. Zijn oren suidsen, maar hij voelde zich iets beter. De gruwelijke beelden waren van zijn netvlies verdwenen en de pijn in zijn rechterhand bedaarde hem een beetje. Hij draaide de koude kraan open en liet het water over zijn gekneusde hand stromen. Zijn knokkels waren wat geschaafd en bloedden een beetje,

maar het was niet ernstig. Hij haalde een paar keer diep adem en spetterde water in zijn gezicht – ik moet naar haar toe! Met een diepe zucht deppte hij zijn gezicht af en verliet zijn appartement. In de garage stapte hij in zijn rode Ford Mustang en reed vol gas naar Donalds huis.

*

Met piepende banden bracht Richard zijn auto tot stilstand toen Donalds huis in zicht kwam. Als hij niet in de veiligheidsgordels zat, zou hij zichzelf door de voorruit hebben gelanceerd. De veertig kilometer die hem scheidde van Donalds huis had hij in een recordtijd afgelegd. Op de oprijlaan zag hij Glory's auto staan. De voorruit was aan de bestuurderskant ingeslagen, een bijl stak er nog in. Richard slikte een prop achter in zijn keel weg en trok hem met moeite los. Gewapend met de bijl liep hij naar de voordeur van het huis, die op een kiertje stond. Zijn hart bonsde in zijn keel terwijl hij met het koude zweet op zijn voorhoofd, door de deur naar binnen gluurde. Er brandde licht, maar verder bespeurde hij geen teken van leven. Nadat hij zichzelf had verzekerd dat er nergens een directe bedreiging was, liep hij naar binnen. In de woonkamer – die meteen op de voordeur uitkwam – trof hij een enorme ravage aan, alsof er een windhoos had plaatsgevonden. Alle meubels waren omver geworpen. Donalds stereo was aan gruzelementen geslagen en het plasma-tv-scherm op de muur vertoonde een grote barst. Richards blik gleed naar de meubelstukken en kon zich voor de geest halen hoe Glory zichzelf probeerde te beschermen tegen Donalds blinde woede door de meubels vlak voor zijn neus, gillend uit angst, in blinde paniek omver te gooien terwijl Donald met zijn bijl naar haar uithaalde. Zijn blik gleed naar de hoek van de woonkamer waar hij de telefoon zag, die – zo te

zien – ook was stukgeslagen in Donalds blinde woedeaanval. Dat was toen ze mij probeerde te bellen, dacht Richard droevig, waarbij ze werd onderbroken door Donald die haar met de bijl te lijf ging. Ze probeerde bukkend, het vege lijf te redden, terwijl Donald haar met zijn bijl op haar hoofd wilde slaan. Maar in plaats van haar te raken, raakte hij de TV waardoor deze een grote barst kreeg. Richard keek van de TV naar de deuropening en liep erheen. Nog steeds in zijn verbeelding zag hij Glory naar de oprit rennen om in haar auto te stappen, maar Donald hield haar tegen door met zijn bijl in de vooruit te slaan – Glory moet op de een of andere manier zijn ontkomen, maar waar is ze nu?

Richard keek geschrokken om zich heen en hield zijn adem in omdat hij meende iets te horen, maar het was gelukkig alleen in zijn verbeelding; want er gebeurde niets. Hij onderzocht de woonkamer zo stilletjes mogelijk maar nergens was er iets van Donald of Glory te bespeuren. Hij herademde oplucht omdat hij nog even wat uitstel kreeg.

*

Hij bleef voor de gesloten keukendeur staan want hij hield niet van gesloten deuren, je wist immers nooit of er iemand achter stond met een geweer in zijn hand. In zijn hart was hij er zeker van dat Donald hem opwachtte. Als hij de deur opendeed, zou Donald als een duiveltje uit een doos tevoorschijn komen om hem neer te schieten. Als in een vertraagde film zag hij hoe de kogel hem in zijn buik trof. De inslag deed hem ineenkrimpen van de pijn. Donald stapte naar voren en sloeg hem met de geweerkolf in zijn gezicht. Met een van pijn vertrokken gezicht opende hij zijn ogen, terwijl Donald zijn geweer tegen zijn slaap drukte en opnieuw een kogel afvuurde. Alles werd zwart – over en uit, dacht hij triest. Richard huiverde, schudde met zijn hoofd

en keek opnieuw naar de keukendeur. Behoedzaam drukte hij zijn oor er tegenaan. Hij hoorde een zacht geruis en spande zich in of hij nog iets anders kon horen. Buiten het geruis hoorde hij echter niets dat er op wees dat Donald met een geweer klaarstond om hem te vermoorden. Na een paar keer diep ademen, duwde hij de deur met een ruk open en hield zich gereed om bij het minste geringste met zijn bijl erop los te slaan. Hij was vastbesloten om zijn huid zo duur mogelijk te verkopen. In de keuken brandde geen licht, maar het licht uit de woonkamer was voldoende om een blik naar binnen te kunnen werpen. Zijn blik gleed snel van links naar rechts, er was niemand! Hij rook echter wel de kenmerkende geur van aardgas, iemand had het gasfornuis aangelaten! Snel rende hij ernaar toe en draaide alle gaspitten uit en doorzocht de keuken. In de hoek viel zijn blik op de kelderdeur die een stukje open stond. Hij slikte een prop achter in zijn keel weg. Al van jongs af aan was hij bang voor donkere ruimtes. Deze angst had hij aan zijn vader te danken, die hem tot zijn zestiende vaak in een kast opsloot als zijn vader wou dat hij stil was. Toen Richard zestien was, was zijn vader omgekomen bij een tragisch ongeval. Diens overlijden en bijbehorende begrafenis waren voor Richard een hele opluchting geweest.

Richard wilde zich al van de kelderdeur afwenden, maar meende iets te horen. Het gerucht, dat vanuit de kelder kwam, prikkelde zijn fantasie. Opnieuw had Richard een visioen. Ditmaal was Donald bezig om Glory achter een muur te metselen zodat ze levend achter een dichtgemetselde muur zou doodhonger. Waar deed hem dit ook alweer aan denken? Het schoot hem te binnen: een vat Amontillado, geschreven door Edgar Allen Poe. Hij sloot zijn ogen en telde in gedachten tot tien. Daarna liep hij naar de kelder en liep behoedzaam, tree voor tree de trap af met zijn blik op oneindig. Bij iedere stap

bleef hij even wachten om zichzelf tot kalmte te manen en kneept hard in de steel van de bijl om zichzelf ervan te overtuigen dat hij die nog steeds vasthield. Richard kneept zo hard dat zijn knokkels wit zagen. Op de onderste trede kon hij duidelijk iets horen. Maar het was niet het geluid van iemand die een stenen muur aan het dichtmetselen was. Het klonk meer als een druppelende kraan. Het gedruppel bevreemde hem maar hij dacht er niet verder over na en drukte zich zo plat mogelijk tegen de kille muur terwijl hij over zijn schouder keek. Gelukkig scheen er een klein lampje in de kelder en in gedachten dankte hij de lieve heer voor de kleine gunst. Ondertussen bleef het gedruppel aanhouden. Hij had geen idee hoelang hij daar stond, voordat hij door zijn hurken zakte, om zich zo klein mogelijk te maken, en op zijn hurken naar voren sloop. Nog steeds was er geen spoor van Donald of Glory te bekennen. Hij durfde weer rechtop te staan en herademde een beetje opgelucht, maar hij bleef op zijn hoedde. Bij iedere stap keek hij zorgvuldig om zich heen en uiteindelijk ontdekte hij de bron van het gedruppel: er lagen wijnflessen in rekken waarvan er veel gebroken waren. Met zijn vinger ving hij een druppel op en proefde. Het smaakte goed, iets wat hem niet verwonderde. Hij wist dat Donald een echte fijnproever was.

*

Hij voelde zich opgelucht na zijn avontuur in de kelder. Met een zachte zucht sloot hij de kelderdeur. Nu moest hij de rest van het huis verkennen. Het was niet bepaald een taak waar hij met vreugde naar uitkeek. Het liefst maakte hij rechtsomkeert. Op dat moment hoorde hij Glory gillen. Hij verstijfde en keek omhoog. Haar gil sneed hem door merg en been – verdomme! Met de bijl in zijn handen geklemd rende hij de trap op. Hij zag

geen steek voor ogen, omdat alle lichten boven uit waren – geweldig, dacht hij, terwijl de angst hem meester werd. Glory gilde opnieuw, nu aarzelde hij niet langer! Aangespoord door haar gegil rende hij, met de moed der wanhoop, verder de trap op en zwaaide tegelijkertijd wild met de bijl boven zijn hoofd en slaakte een paar oorlogskreten om daarmee Donalds aandacht af te leiden. Vanonder de slaapkamerdeur zag hij een dun streepje licht. Erachter klonken Glory's angstkreten. Angemoedigd door haar gegil begon hij als een bezetene met de bijl op de deur te beuken. Uiteindelijk bezweek die onder het geweld. In het ontstane gat zag Richard in één oogopslag Glory op haar handen en voeten op de grond zitten. Donald keek hem verbeten aan en richtte een revolver op hem. Ontzet staarde Richard in de loop van het wapen – het spel is afgelopen!

'Je bent te laat. Laat onmiddellijk die bijl vallen, of ik schiet een gaatje door die kop van je!' snauwde Donald en voegde eraan toe, 'ik kan haar doodschieten, weet je?' Hij drukte de loop van zijn revolver tegen Glory's hoofd en grijnsde gemeen, 'het is zo eenvoudig om de trekker over te halen! Daarna schiet ik een kogel door jouw hoofd.'

Donald richtte zijn wapen weer op hem, 'ik kan kijken en genieten hoe jullie twee sterven. Maar dat gaat veel te snel. Ik wil dat jullie mijn pijn voelen en vooral jij, Richard! Want alles dat ik lief heb, heb jij van mij gestolen! Jullie beiden,' gromde hij, 'ga verdomme op het bed zitten, Richard. Ik wil dat je naar de foto's kijkt die op het hoofdkussen liggen.'

Richard voelde zijn hart in zijn keel kloppen en slikte een paar keer. Omdat hij nog niet in beweging kwam schoot Donald in de lucht. De kogel kwam in het plafond terecht. Richard kromp in elkaar en voelde een beetje kalk op zijn hoofd vallen. In een reflex wilde hij de kalk uit zijn haren vegen, maar daar kreeg hij

niet de kans voor want Donald snauwde ongeduldig: 'Schiet op, klootzak. Ik heb niet de hele dag de tijd!'

Met het lood in zijn schoenen liep Richard naar het bed. Hij ging erop zitten en bekeek de foto's die daar verspreid lagen. Hij herkende de gezichten op de foto's: het waren zijn minnaressen! Donald drukte de loop van de revolver tegen zijn hoofd. 'Ik zie aan je gezicht dat je de dames herkent. Kijk nog maar eens goed, want het zal de laatste keer zijn dat je ze ziet. Ze zijn namelijk allemaal dood, hoor je me? Ze zijn morsdood! En jij zult hen straks vergezellen en ze in het hiernamaals zien, als zoiets bestaat!'

Hij duwde de loop van zijn revolver onder Richards kin. Richard voelde de tranen in zijn ogen opwellen en prevelde zachtjes een schietgebedje. Als reactie daarop begon Donald sadistisch te lachen. 'Ja, Richard, ze zijn morsdood! Kapot geschoten met deze revolver en uit hun lijden gehaald als een stel hondsdolle honden. Het is allemaal jouw schuld,' gromde hij en hield demonstratief zijn revolver voor Richards gezicht, 'jij hebt immers mijn vrouw geneukt!' schreeuwde Donald. Daarna richtte hij zijn revolver op Glory. 'Zij is ook je minnares en lieg daar niet over, want ik heb de foto's gezien,' snauwde hij terwijl hij een envelop uit zijn binnenzak haalde.

Richard wilde opstaan omdat Donald niet naar hem keek, maar Donald reageerde meteen. Hij vuurde een kogel af, die rakenlinks langs zijn oor vloog. 'Daar blijven!' snauwde hij. Donald deed een paar stappen achteruit, terwijl Richard met bevende vingers aan zijn oor voelde. Hij voelde wat bloed tussen zijn vingers. 'Het is alleen maar een schramshot,' reageerde Donald kwaad, 'Glory, ga naast die kloothommel zitten! Nu meteen!'

Glory kwam echter niet in beweging, het enige dat ze deed was huilen en smeekte daarbij om vergeving. Dit maakte Donald

blijkbaar alleen maar kwader want nu schoot Donald op haar, de kogel boorde een gat in de vloer, vlak voor haar handen. 'Verdomme!' schreeuwde hij, 'doe wat ik zeg.'

Hij is gek geworden, flitste het door Richard heen – verdomme, dit gaat verkeerd aflopen; hijgend zei Richard: 'Donald, zal ik bij haar zitten? Zie je niet dat Glory–'

'Hou verdomme je bek, klootzak,' snauwde Donald en liep een stuk naar voren. Hij duwde de revolver tegen het huilende gezicht van Glory. Er ging een steek door Richard heen terwijl hij machteloos moest toekijken. Machteloos balde hij zijn vuisten.

'Oké,' zei Donald iets kalmer, na een diep zucht, 'ik ben de ergste nog niet. Jullie mogen samen sterven. Richard, ga maar bij haar zitten, als een hond op handen en voeten net zoals Glory. En loop rustig want anders schiet ik je meteen aan gort,' Donald deed een paar stappen naar achteren en hield Richard nauwlettend in de gaten die met knikkende knieën naar Glory liep, waarbij de tranen langs zijn wangen stroomden, en ging op handen en voeten naast haar zitten, zoals Donald hem had geïnstrueerd. 'Die krokodillentranen zullen je niet helpen, geen van tweeën,' zei Donald en gooide nu een aantal foto's naar Richards hoofd. 'Kijk naar die foto's, wat zie je?' schreeuwde Donald in zijn oren. Hij schreeuwde zo hard dat Richard zijn ogen dichtkneep. Donald trakteerde hem op een schop in zijn zij. 'Oef,' ontsnapte uit Richards mond terwijl hij de schop incasseerde en tegen Glory aanstootte. Heel even keek hij haar aan en snikte: 'Het spijt me, Glory, liefste. Het spijt me.'

'Je moet je spijt aan mij betuigen, ik ben degene die belazerd wordt,' reageerde Donald kwaad en duwde zijn revolver tegen Richards rechterslaap. Richard slikte een prop achter in zijn keel weg terwijl het zweet bij hem uitbrak. Hij voelde zich benauwd worden.

‘Kijk naar die foto’s, zei ik,’ drong Donald kwaad aan. Met tegenzin bekeek Richard de foto’s die voor zijn handen lagen. Donald duwde de loop van zijn revolver extra hard tegen zijn slaap. ‘Wat zie je?’

‘Glory en mij,’ zei Richard met een gebroken stem. Hij hoorde Glory, naast zich, snotteren. Richard had echt met haar te doen. Als hij niet op haar avances was ingegaan, dan was dit alles niet gebeurd; wist hij. Maar daar was het nu te laat voor en nu moesten ze de ultieme prijs betalen: met hun leven!

‘Heel goed,’ zei Donald. Zijn stem klonk iets kalmer. Richard wilde omhoog kijken maar moest dat met een klap in zijn gezicht bekopen. Tot zijn grote verbazing begon Donald opeens hardop te lachen alsof hij zojuist een goede mop had gehoord. ‘Je geloofde mij, nietwaar Richard?’

Met een rauw geworden stem vroeg Richard: ‘Waar heb je het over?’

‘Over de moorden op je minnaresses, ze leven nog steeds! Sterker nog: ik heb ze nog nooit met een bezoekje vereerd. De foto’s van je minnaresses had Glory uit je album gepakt. Je weet wel: het album waarin je al je veroveringen bewaard met onder andere foto’s, stukjes schaamhaar en andere “liefdes” voorwerpen. Je verzameling deed ons denken aan de trofeeën van een seriemoordenaar. Het enige dat jou van een seriemoordenaar onderscheidt, is dat jouw slachtoffers allemaal nog leven. Jezus, hoeveel vrouwen heb je in godsnaam in je album verzameld? Glory had de tel na dertig vrouwen opgegeven. Het is geen wonder dat je geen woord op papier hebt geschreven, met al die vrouwen om je heen kom je daar helemaal niet aan toe. Je grootste hobby is seks, jij zieke klootzak!’ zei Donald walgend, terwijl Richard zich geen houding wist aan te geven. Hij voelde zich half verdoofd, Donalds woorden drongen nauwelijks tot hem door. Eerst werden hij en

Glory met de dood bedreigd en nu vertelde Donald, min of meer, dat het allemaal een doorgestoken kaart was. Als dat werkelijk zo was, waarom hield hij hem dan nog onder schot? Hij wilde opstaan, maar Donald belette hem dat door hem opnieuw een schop in zijn zij te geven. Richard begreep er echt helemaal niets meer van, hoe wist Donald trouwens van het bestaan van zijn hobby af? Achterdochtig keek hij naast zich naar Glory, die nog steeds snotterde, zij was immers de enige die van zijn album af wist. Hij had haar verteld dat hij met zijn hobby was gestopt uit liefde voor haar.

‘Wat is dit allemaal voor gelul? En hoe weet jij dat van mijn hobby?’ flapte Richard eruit. ‘Ik moest het hem wel vertellen, Richard. Donald bedreigde mij met de dood. Ik vertelde hem over je album en-’ snikte Glory. Donald loste een waarschuwingsschot in de lucht, waar Richard van schrok. Heel even keek hij opzij naar Glory, aan haar reactie kon hij zien dat hij niet de enige was. Er viel wat kalk omlaag. ‘Ik was hier aan het woord,’ zei Donald, ‘deze komedie moet nu maar afgelopen zijn want ik zie aan je gezicht, Richard, dat je er nog steeds geen snars van begrijpt. Ik zal het je duidelijk uitleggen. Wat we hier doen is niets meer dan een spel. Het idee had ik van “Chasing girls”. Herkende je het niet? Het omvergeworpen meubilair en de gebroken wijnflessen in de kelder? En dan het geschreeuw op de bovenverdieping?’

Het werd hem koud om het hart. Achterdochtig vroeg hij: ‘Wat zeg je?’

‘Ja, het is waar. Donald en ik hebben het allemaal voorbereid en in scène gezet om je weer aan het schrijven te krijgen,’ zei Glory terwijl ze opstond, ‘want je denkt toch niet dat ik echt van je hou? Je zou aan mij alleen trouwens toch nooit genoeg hebben vanwege je seksverslaving.’

Zowel Donald als Glory lachte kil bij het zien van zijn bevreemde blik. 'Gisteravond in het hotel viel het je op dat ik mijn mobieltje pakte toen ik naar de badkamer ging. Dat deed ik iedere keer nadat wij met elkaar naar bed waren geweest, want dan stuurde ik een SMS naar Donald.'

'Soms belde ik je op nadat ik het bericht van mijn vrouw had gelezen,' vulde Donald haar aan, 'en dan vroeg ik aan jou hoe het met de status van je boek is gesteld. Terwijl ik wist dat je met Glory naar bed was geweest. Op die manier hoopten wij dat je schuldgevoel zo groot zou worden dat je uiteindelijk weer aan je boek zou gaan werken. Want zie je, wij zijn radeloos. Zoals je weet heb ik veel geld verloren op de aandelenmarkt en de enige manier om uit de schulden te komen, is als jij je boek op tijd af hebt. De mensen hebben gesmuld van je vorige twee boeken en je derde roman zal ongetwijfeld ook een groot succes worden.'

'Ja, Richard. Ons geld begint op te raken en jij bent degene die ons uit de brand moet helpen,' beaamde Glory. Ze keek even naar Donald en vervolgens naar hem. Verward ontweek hij haar blik. Ze had hem verraden! Hij voelde de tranen in zijn ogen branden, met moeite wist hij ze te bedwingen terwijl zijn hart als een bezetene tekeer ging. 'Maar gisteren veranderde er van alles,' vervolgde ze, 'want in plaats van mij je manuscript te overhandigen, vroeg je of ik met je wilde trouwen.'

'Precies, toen wisten wij dat het tijd was voor een andere strategie,' vulde Donald haar aan. 'Daarom hebben wij dit alles in scène gezet. En we hebben Ian McArthur op de hoogte gebracht dat zijn vrouw hem met een ander bedriegt. Ik neem aan dat je weet wie ik bedoel?'

Richard knikte. Hij wist maar al te goed wie Ian McArthur was: Helens echtgenoot die momenteel in de gevangenis zat. Helen had hem verteld dat haar man geld had verduisterd en daarom was gearresteerd. 'Natuurlijk ken je zijn naam, want je slaapt

met zijn vrouw. Maar wist je dat Ian lid is van de IRA? De werkelijke reden waarom hij is gearresteerd is niet vanwege diefstal. Welnee, hij was mede verantwoordelijk voor de bomaanslag van 7 juli 2005 in Londen. Ik weet wat je denkt, Richard: die aanslag was toch gepleegd door Al Qaida? Wat je niet weet, is dat dit in samenwerking met de IRA was.'

Richard luisterde nauwelijks naar Donald. In gedachten had hij diens revolver afgepakt en schoot hem dood, samen met die manipulerende trut Glory. Zij had hem bespeeld alsof hij een speeltje was. Even sloot hij zijn ogen toen hij beseftte dat hij feitelijk hetzelfde had gedaan met zijn minnaressen – en toch was dat anders; besloot hij. Per slot van rekening waren ze allemaal getrouwd. Hij was altijd heel duidelijk tegen ze geweest, dat het hem alleen maar om de seks ging. Maar hij wist dat de meesten van hen ongelukkig in hun huwelijk waren. Een paar van hen hadden hem duidelijk gemaakt dat ze graag met hem wilden samenwonen en/of trouwen. Zoals Joyce en Helen. . 'Hé, wel bij de les blijven!' Donald duwde de revolver opnieuw onder zijn kin.

'Kijk me aan wanneer ik tegen je praat!'

'Val dood!'

'O, zijn we boos? Jij bent toch degene die mijn vrouw heeft geneukt of niet?'

Glory lachte hardop en boog naar hem toe. Ze likte zijn wang alsof het een ijsje was. 'Het was leuk, totdat je serieus werd, lieverd.' zei ze met een zwoele, plagerige, stem. 'Maar Donald is meer mijn type.'

'Ik zou het niet beter kunnen zeggen,' zei Donald met een glimlach, 'waar was ik ook alweer?' Donald fronste even zijn wenkbrauwen. 'O ja, ik weet het weer. Zoals ik je vertelde, heeft Ian in opdracht van de IRA samengewerkt met Al Qaida. Wat

denk je dat hij zal doen als hij weet dat je zijn vrouw hebt geneukt?’

Glory maakte met haar wijsvinger demonstratief een snijbeweging over haar keel. ‘Zoals Glory je duidelijk maakt, zal hij niet al te blij zijn. We spelen met de gedachte om hem te vertellen dat jij hierachter zit. We hebben een anonieme tip gegeven waar de minnaar van zijn vrouw woont. Hij weet nog niet je ware identiteit,’ zei Donald.

‘Heb je het niet op het nieuws gehoord? Er was een explosie in het appartementencomplex waar jij woont. De politie vermoedt dat het een gasexplosie was, maar wij weten beter, toch Donald?’

‘Uiteraard! Het was gewoon een bomexplosie!’

‘Wat wil je van mij?’ vroeg Richard. Zijn stem was rauw geworden van de emoties, hij herkende hem nauwelijks. Als hij niet uitkeek dan zou hij zijn zelfbeheersing verliezen, wat niet verstandig zou zijn want Donald hield hem nog steeds onder schot. Met moeite slikte hij een diepe prop weg.

‘Ik wil dat je dit land verlaat. We geven je een maand de tijd om je boek af te maken. Als je het boek binnen een maand af hebt, dan zullen wij Ian nooit vertellen dat jij de minnaar van Helen was. Maar als je het boek niet binnen een maand afkrijgt, zullen we Ian alles vertellen en hem de foto’s laten zien die wij van jou en Helen hebben.’

‘Je hebt niet veel keus, Richard. Als je hier blijft, zullen we Ian de foto’s geven en kun je er zeker van zijn dat de mensen van de IRA je zullen vinden en vermoorden. En als je niet binnen een maand je boek af hebt, zal je voor de rest van je leven moeten vluchten. Het zal ons niet verbazen als Ian ook zijn bronnen bij Al Qaida zal inschakelen om je te vinden en dan blijven er nog maar heel weinig plekken over waar je kunt schuilen.’

2 - Je loog tegen mij

Richard voelde zich verraden. Er stroomden tranen over zijn wangen terwijl hij terugliep naar zijn auto. Glory, de vrouw van zijn dromen, de vrouw met wie hij oud wilde worden, had hem voorgelogen en bedrogen. Samen met haar man had ze een vuil spel gespeeld, alleen maar om geld. Het gaat altijd om geld! Kwaad schopte hij een paar keer tegen Glory's wagen tot hij een beetje bedaarde. Hij veegde de tranen uit zijn ogen en stapte in zijn eigen auto. 'Stelletje klootzakken!' schreeuwde hij nog voordat hij het portier sloot en de wagen startte. Hij trapte het gaspedaal volledig in. Het maakte hem allemaal niets meer uit wat er zou gebeuren. Ondertussen zette hij de radio aan en hoorde het volgende nieuwsbericht:

"Vroeg in de ochtend is Londen opgeschrikt door een gasexplosie in een flatgebouw in de Weston Street. Door de explosie is het gebouw in elkaar gestort en zijn diverse woningen in brand gevlogen. De brandweer heeft het vuur inmiddels onder controle. Het aantal slachtoffers is nog onbekend, maar de politie gaat er vanuit dat er minstens honderd mensen zijn omgekomen. Hoewel alles nog in onderzoek is, wijzen alle sporen erop dat de gasexplosie bij de verwarmingsketel van het gebouw heeft plaatsgevonden."

Met een schok deed Richard de radio uit. In eerste instantie dacht hij dat Donald hem alleen maar een verhaaltje op de mouw had gespeld over de IRA. Maar nu was hij daar niet meer zo zeker van want hij woonde immers in de Weston Street en hij realiseerde zich dat hij inderdaad het land moest verlaten als hij dit wilde overleven. Maar waar moest hij heen gaan en wie kon hij nog vertrouwen?

‘Shit, shit, shit!’ Woest rukte hij aan zijn stuur vanwege een scherpe, onverwachte, haarspeldbocht in de weg. Op het nippertje wist hij een kat te ontwijken door opnieuw een flinke ruk aan zijn stuur te geven. Zijn wagen schudde ruw en de banden gierden protesterend maar hij behield de controle over het stuur. Binnensmonds vloekte hij, ‘klote beest. Nu heb je alleen nog maar acht levens over. Ik hoop dat je er wat van geleerd hebt.’

Hij bleef doorrijden totdat hij langs de kant van de weg een hotel zag. Hij parkeerde zijn wagen en boekte een kamer voor één nacht. In de hotelkamer ging hij op het bed zitten en wreef over zijn ogen. Hij liet een diepe zucht ontsnappen. In zijn jaszak had hij een mes gestopt toen hij naar Donalds huis was gegaan – gewoon voor alle zekerheid – en nu haalde hij het tevoorschijn. Met zijn vingers voelde hij langs het scherpe blad. Opnieuw liet hij een diepe zucht ontsnappen en liep, met het mes in zijn hand, naar de badkamer. Hij keek naar zijn evenbeeld in de spiegel. ‘Wat een klotezooi–’ hij liet zijn hoofd zakken. In gedachten zag hij het lachende gezicht van Glory voor zich. ‘Richard, ik hou van je!’ zei ze en kustte hem. Haar gezicht vervaagde toen hij naar zijn spiegelbeeld keek. ‘Je loog tegen mij. Hoe kon je?’ vroeg hij hardop, hoewel hij wist dat ze hem niet kon horen. Zijn mobieltje ging af. Laat maar bellen, dacht hij. Hij drukte het mes tegen zijn pols – een kleine snee en dan is het allemaal voorbij. Mijn leven is toch geen stuiver meer waard, nu de IRA mij op de hielen zit. Naar het buitenland vluchten is geen optie want dan doe ik precies datgene wat die eikel van een Donald, van mij verlangd. Als ik dood ben krijgen zij helemaal niets. Dan worden de Marylands straatarm, dat is in ieder geval nog een beetje gerechtigheid in de wereld. Met bevende vingers drukte hij het mes wat steviger tegen zijn pols. Zijn ademhaling werd onrustig en hij begon zich duizelig te voelen. De afgelopen uren waren te

uitputtend geweest. In een flits meende hij in de spiegel de silhouetten te zien van Donald en Glory. Snel keek hij over zijn schouders, maar hij was alleen. Dat kon ook niet anders want niemand was bij hem. Richard zuchtte – had ik ze niet neergeschoten nadat ik Donalds revolver had afgepakt? Nee, dat had ik niet gedaan. Dat was alleen in mijn verbeelding.

Hij beet op zijn onderlip om zijn angst te overwinnen. In gedachten zag hij hen triomfantelijk voor zich staan. Nee, hij gunde hen niet de overwinning. Als hij dood was dan kregen zij niets. Hij was er zeker van dat de politie zijn dood grondig zou onderzoeken, maar hij vergat dat zijn woning waarschijnlijk was opgeblazen door een bom explosie, een gasexplosie of door wat dan ook. Dus hoe, in vredesnaam, zou de politie er ooit moeten achter komen dat zijn dood was veroorzaakt door de dreigementen die Maryland had geuit? Maar daar dacht hij echter niet aan, nee, hij had de illusie dat de politie naar de berichten op zijn antwoordapparaat zouden luisteren en hij was er zeker van dat ze dan het uitgevers-echtpaar achter slot en grendel zouden zetten. Hij was zo verblind door zijn eigen succes, dat hoe meer hij erover nadacht hoe aannemelijker het klonk om ze terug te pakken door zelfmoord te plegen.

Met moeite slikte hij een prop in zijn keel weg en haalde een paar keer diep adem terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde bonzen. Hij was bang om zichzelf te verwonden, het liefst zou hij een flinke dosis slaappillen met sterke drank innemen. Maar helaas had hij die niet bij zich, daarom was hij aangewezen op zijn mes – je eigen pols doorsnijden is een smerige dood. Als het mes mijn slagaders raakt, dan zal ik leegbloeden. Ik val op de grond en zal waarschijnlijk een poging doen om met een handdoek de wond te stelpen en om hulp roepen. Dat wilde hij echter ten kostte van alles voorkomen, want dan hadden de Marylands gewonnen. Hij legde, met bevende vingers, het mes

neer en keek naar de paar handdoeken die aan een rek hingen. Hij haalde ze er allemaal af en gooide ze door de badkamerdeur naar de slaapkamer. Daarna deed hij de deur op slot en keek naar het mes. Hij pakte het beet en haalde een paar keer diep adem, hij zag echt geen andere uitweg. Nog een keer haalde hij diep adem terwijl hij zijn ogen dichthield. Met het mes maakte hij een voorzichtige snijbeweging. Het deed hem pijn en onwillekeurig opende hij zijn ogen. De eerste bloeddruppels verschenen aan de oppervlakte. Een paar ervan kwamen op de badkamertegels terecht. Het zweet liep langs zijn neus en vermengde zich met snot en tranen. Ondanks zijn angst voor de pijn maakte hij opnieuw een snijbeweging. Hij voelde het mes door zijn vlees snijden en werd een scherpe pijn gewaar. Zijn haren plakten tegen zijn gezicht. Geïrriteerd wreef hij over zijn ogen en liet het mes krachteloos uit zijn handen vallen. Met een kletterend geluid kwam het op de vloer tot stilstand, maar dat drong niet meer tot hem door. Tranen stroomden over zijn wangen terwijl hij naar zijn bebloede hand keek – mijn god, wat heb ik gedaan? Vertwijfeld keek hij om zich heen terwijl hij zijn hand op zijn pols drukte. Het deed hem pijn. Zijn blik gleed naar de deur en hij dwong zichzelf om in beweging te komen maar de duizeligheid maakte zich van hem meester. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen en zakte door zijn knieën. Alles werd zwart om hem heen.

*

Richard had het gevoel alsof hij als een vlieger in de lucht zweefde en opende zijn ogen. Er was echter niets te zien, behalve de duisternis, wat hem angst inboezemde. Duisternis en complete stilte omringden hem, dit was veel erger dan dood zijn en als dit een droom was dan wilde hij nu wakker worden.

‘Hallo, is hier iemand?’ schreeuwde hij. Althans, hij meende dat hij schreeuwde. Maar er kwam geen geluid uit zijn mond. Het was alsof hij zijn stem had verloren en opnieuw schreeuwde hij maar wederom kon hij zijn stem niet horen. Of was hij nu helemaal doof en blind geworden? Hij probeerde zich te bewegen maar was er niet zeker van of hij daadwerkelijk in beweging kwam want hij voelde helemaal niets. Toen herinnerde hij zijn zelfmoordpoging. Was dat echt gebeurd? Maar hij was van gedachten veranderd. Verdiende hij geen tweede kans en waarom voelde hij niets? Het was net alsof hij deel uitmaakte van de wind en hij was niet in staat om hieraan te ontkomen. Opnieuw probeerde hij iets te zien maar hij was volledig omringd door de duisternis. Of nee, niet helemaal – corrigeerde hij zichzelf. Want aan het einde zag hij een lichtbundel, alsof hij zich in een tunnel bevond. Hij zweefde langzaam in de richting van het licht. Of liep hij er naartoe? Daar was hij niet helemaal zeker van.

Een moment later bevond hij zich in een bos en hoorde de vogeltjes fluiten dat het een lieve lust was. Hij voelde de warmte van de zon op zijn gezicht schijnen en verwonderd keek hij om zich heen. Hij herkende deze plek uit zijn jeugd.

‘Richard, daar ben je dan,’ hoorde hij een bekende stem zeggen. Hij staarde in het vriendelijke gezicht van zijn buurmeisje. Zijn hart maakte een sprongetje van blijdschap. Hij zakte door zijn knieën en sloeg zijn armen om haar heen toen ze zich in zijn armen wierp.

‘Cathleen, ik ben zo blij je te zien!’

‘Ik ben ook blij, Richard, maar je tijd is nog niet gekomen. Je bent nog niet zover!’

‘Wat? Hoe bedoel je?’ Ze lachte vriendelijk en duwde hem omver. Richard voelde de bodem onder zijn voeten verdwijnen.